

Konvencija br.17 - O naknadi koja se isplaćuje radnicima za slučaj nesreće na radu

Opšta skupština Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno veće Međunarodne kancelarije rada, sastavši se na svom sedmom zasedanju 19. maja 1925., i

odlučivši prihvatiti određene predloge u vezi s naknadom koja se isplaćuje radnicima u slučaju nesreće na radu, a što je prva tačka dnevnog reda zasedanja, i

odlučivši tim predlozima dati oblik međunarodne konvencije;

usvaja 10. juna 1925. godine sledeću konvenciju pod nazivom Konvencija o isplati naknade radnicima u slučaju nesreće iz 1925. na ratifikaciju članicama Međunarodne organizacije rada u skladu s odredbama Statuta Međunarodne organizacije rada:

Članak 1.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje se da će radnicima koji zadobiju povrede zbog industrijske nesreće ili osobama koje oni uzdržavaju osigurati naknadu pod uslovima koji su barem jednaki onima predviđenim ovom Konvencijom.

Članak 2.

1. Zakoni i drugi propisi koji regulišu pitanje naknade radnicima moraju se primenjivati na radnike, zaposlene i naučnike zaposlene u svim trgovačkim društvima, preduzećima ili kompanijama bez obzira na vrstu, bilo da su javne ili privatne.

2. Uprkos tome, svaka članica je slobodna da svojim nacionalnim zakonodavstvom predvidi one izuzetke koje smatra potrebnima u odnosu na:

- (a) osobe čije je zaposlenje povremene naravi i koje nisu zaposlene u svrhu obavljanja uobičajenih poslova poslodavca;
- (b) radnike kod kuće;
- (c) članove poslodavčeve porodice koji rade isključivo za njega i koji žive u njegovoj kući;
- (d) radnike čiji rad nije fizički rad i čija zarada prelazi granicu utvrđenu nacionalnim zakonima i drugim propisima.

Članak 3.

Ova Konvencija se ne primenjuje na:

(1) pomorce i ribare koji će biti obuhvaćeni posebnom konvencijom;

(2) osobe obuhvaćene nekim posebnim ustavom, čiji uslovi nisu nepovoljniji od onih predviđenih ovom Konvencijom.

Članak 4.

Ova Konvencija se ne primenjuje na poljoprivredu u odnosu na koju ostaje na snazi Konvencija o naknadi zbog nesreće na radu radnicima u poljoprivredi koju je usvojila Međunarodna konferencija rada.

Članak 5.

Naknada isplata povređenom radniku ili osobama koje on izdržava, u slučaju kada kao posledica povrede nastupi trajna nesposobnost ili smrt, isplaćivaće se obročno. Naknada se može u celosti ili delimično isplatiti i jednokratno, ako nadležna vlast dobije jemstva da će se svrsishodno upotrebiti.

Članak 6.

U slučaju nesposobnosti, naknada će se početi isplaćivati najkasnije od petog dana nakon nesreće, bilo da isplatu vrši poslodavac, Zavod za osiguranje od nesrećnog slučaja ili Zavod za bolesničko osiguranje.

Članak 7.

U slučajevima kada zbog povrede nastane nesposobnost takve naravi da povređeni radnik mora koristiti stalnu pomoć druge osobe, osiguraće se dodatna naknada.

Članak 8.

Nacionalnim zakonodavstvom će se propisati one mere nadzora i načini revizije koji se smatraju potrebnim.

Članak 9.

Povređeni radnici imaju pravo na lekarsku pomoć, te na onu hiruršku i lekarsku pomoć za koju je utvrđeno da je potrebna u slučaju nesreća. Troškove takve pomoći podmiruje ili poslodavac ili zavod za osiguranje od nesrećnog slučaja, ili zavod za bolesničko ili invalidsko osiguranje.

Članak 10.

1. Povređene radnike mora poslodavac ili osiguravač opskrbiti onim protetskim i ortopedskim pomagalima koja su priznata kao potrebna, te im pomoći da ih na uobičajen način zamenjuju. Međutim, nacionalnim zakonodavstvom se može, u izuzetnim okolnostima, dopustiti da se umesto opskrbe takvim protetskim i ortopedskim pomagalima i njihove zamene povređenom radniku isplati iznos u visini verovatnog troška opskrbe takvim pomagalima i njihove zamene, s time da se taj iznos odredi u trenutku utvrđivanja ili revizije iznosa naknade.

2. Nacionalnim zakonodavstvom će se osigurati one mere nadzora koje su potrebne kako bi se sprečila zloupotreba u vezi sa zamenom pomagala ili kako bi se osiguralo da se dodatna naknada iskoristi u ovu svrhu.

Članak 11.

Nacionalnim zakonodavstvom mora se propisati, u skladu s nacionalnim uslovima, najprikladniji način na koji će se u svim okolnostima u slučaju insolventnosti poslodavca ili osiguravača osigurati isplata naknade štete radnicima koji pretrpe povredu zbog industrijske nesreće ili, u slučaju smrti, osobama koje su oni uzdržavali.

Članak 12.

Službene ratifikacije ove Konvencije će se, pod uslovima utvrđenim Statutom Međunarodne organizacije rada, saopštiti generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada radi registracije.

Članak 13.

1. Ova Konvencija stupa na snagu onog datuma kada kod generalnog direktora budu registrovane ratifikacije dve članice Međunarodne organizacije rada.
2. Ona obavezuje samo one članice čije su ratifikacije registrovane u Međunarodnoj kancelariji rada.
3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu u odnosu na svaku članicu onog datuma kada je njena ratifikacija registrovana u Međunarodnoj kancelariji rada.

Članak 14.

Čim ratifikacije dve članice Međunarodne organizacije rada budu registrovane u Međunarodnoj kancelariji rada, generalni direktor Međunarodne kancelarije rada to će notifikovati svim članicama Međunarodne organizacije rada. On će im takođe notifikovati registraciju svih ratifikacija koje mu naknadno saopšte članice Organizacije.

Članak 15.

Uzimajući u obzir odredbe članka 13., svaka članica koja ratifikuje ovu Konvenciju obavezuje se primenjivati odredbe članaka 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9., 10. i 11. najkasnije od 1. januara 1927. i preduzimati sve potrebne mere kako bi osigurala sprovođenje tih odredbi.

Članak 16.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja je ratifikovala ovu Konvenciju obavezuje se da će je primenjivati na svoje kolonije, posede i protektorate, u skladu s odredbama članka 35. Statuta Međunarodne organizacije rada.

Članak 17.

Članica koja je ratifikovala ovu Konvenciju može je otkazati nakon isteka roka od pet godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, izjavom koju dostavlja generalnom direktoru Međunarodne kancelarije rada radi registracije. Takav otkaz proizvodi pravni učinak godinu dana nakon datuma kada je registrovan u Međunarodnoj kancelariji rada.

Članak 18.

Kada je potrebno, Upravno veće Međunarodne kancelarije rada podnosi Opštoj skupštini izveštaje o primeni ove Konvencije i razmatra potrebu uvrštavanja pitanja njene celovite ili delimične revizije na dnevni red Skupštine.

Članak 19.

Engleski i francuski tekst ove Konvencije jednako su verodostojni.

